

РЕШЕНИЕ

№ 37444

гр. София, 29.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в
публично заседание на 17.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10027** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба с вх. № 26750/28.07.2026г., подадена от С. М. (S. M.), [дата на раждане] в Л., С., гражданин на Сирийска Арабска Република, притежаваща паспорт № N015197823 – номер на издаване 009-22-1000297, издаден на 04.01.2022г. от Министерството на вътрешните работи на С., валиден до 03.01.2028г., чрез адв. Л. Д. - със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.1 срещу отказ за издаване на виза вид тип „D“, издаден от М. С., Завеждащ консулска служба определен за КДЛ в консулска служба при Посолство на Република България в Б., Л., по заявление за издаване на виза № BEY26000204V, подадено на 11.05.2026г.

С жалбата се навеждат твърдения, че обжалваният отказ е незаконосъобразен, поради допуснато нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административно-производствени правила и несъответствие с целта на закона. Релевират се възражения за неспазване на изискването за установена форма и мотивираност при издаването на оспореният акт. Жалбоподателят счита, че не е извършена обективна и съвкупна оценка на представените от нея доказателства за издръжка, като жалбоподателя е представил няколко и взаимно допълващи се доказателства за финансова обезпеченост. Счита, че от издателя на акта не е оспорена автентичността на представените декларации от роднини на жалбоподателя за осигуряване на издръжката ѝ не е констатирано противоречие в съдържанието им, като и че не е изложено, че в същите се съдържат факти, от които да бъде обоснован извод, че деклараторите на разполагат със средствата необходими за издръжка на С. М. по време на обучението ѝ в Република България.

Липсата на мотиви и бланкетното позоваване с фразата „ ненадежни доказателства“ счита за бланкетна оценъчна констатация, която възпрепятства жалбоподателя да разбере, защо доказателствата ѝ не се кредитират.. Сочи се, последователност на относимата практика на Върховен административен съд в тази насока, по сходен случай. съгласно която мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяването на акта с определено съдържание. Оспорват се изводите на административния орган, че финансовата подкрепа не е достатъчна, като се твърди, че по делото са налице документи за финансова издръжка, и доказани налични средства по сметките на деклараторите - заявили, че ще издържат жалбоподателя, както и е представено официално писмо от университета, че ще бъде настанен в общежитие. Твърди се, че е отказът засяга правото на образование на апликанта, защитено от чл.2 от Протокол № 1 към ЕКПЧ, както и от конституцията. С тези аргументи от съда се иска да отмени отказа за издаване на виза „Д“ и да върне преписката на компетентния орган на ново произнасяне по заявлението на жалбоподателя. Претендира се присъждане на направените в производството разноски.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Д. , която поддържа жалбата на изложените съображения в нея и моли същата да бъде уважена. Възразява срещу изразеното отрицателно становище на ДАНС, като неясно и с непосочено основание въз основа на което е прието. Моли за отмяна на отказа с твърденията, че административния орган от своя страна не е представил доказателства, които да опровергават наличието на основанията за издаване на виза на апликанта. Адв. Д. излага аргументи относно незаконосъобразността на оспореният акт и посочва конкретни причини, поради които не следва да се вземат предвид заключенията изложени във становището на ДАНС, като несъответстващи на фактите и обстоятелствата по делото.

Ответникът Завеждащ консулска служба определен за КДЛ в консулска служба при Посолство на Република България в Б., Л., редовно призован, не се явява, не се представлява. Чрез процесуален представител главен юрисконсулт А., изпраща административната преписката - образувана във връзка с оспореният отказ, като в придружителното писмо прави доказателствени искания и представя по делото доказателства за компетентност на издателя на оспорения акт.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не участва с представител по делото и не дава заключение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 87-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 11.05.2026г. С. М. (S. M.), [дата на раждане] в Л., С., гражданин на Сирийска Арабска Република е подала заявление за издаване на виза до Посолство на Република България в Б., Л., регистрирано с вх. №№ ВЕУ26000204V/11.05.2026г. В заявлението жалбоподателят е посочил, че е неомъжена, в графата за цел на пътуването му е посочил обучение като за обучаваща институция е посочила Химикотехнологичен и металургичен университет – С., България, с посочване за представяне на Удостоверение от същия университет за приема ѝ като студент в посоченото висше учебна заведение през учебната 2025/2026г. Относно разходите за пътуване и настаняване е посочено, че са осигурени в кеш с посочена служебна бележка за осигуреното от визирания университет общежитие, в което жалбоподателя ще бъде настанена. Разходите за издръжка по време на престоя на кандидата се покриват „в брой“.

Към заявлението са приложени: застрахователна полица с №[ЕГН] на името на С. М., копие от документ за самоличност на жалбоподателя, удостоверение от Министерството на образованието и науката от 28.08.2025г., че С. М. е приета за студент през учебната 2025/2026г. в Химико-

технологичен и металургичен университет - С., специалност „Биотехнологии“ на английски език, редовна форма на обучение за срок от 1-на година и дължимата такса за обучението, копие от документ за самоличност на жалбоподателя; удостоверение, издадено от Химико-технологичен и металургичен университет – С. (Х.- С.) за настаняване в студентско общежитие на процесния университет, Служебна бележка рег. № 26 УД-20 от Х.- С., в уверение на това, че при получаване на виза „Д“ от С. М., същата ще бъде записана в Х.- С. за учебната 2026/2027г. в специалност „ Биотехнологии“, на английски език, редовна форма на обучение, за срок от една година за придобиване на образователно-квалификационна степен Магистър след висше образование. Представени са документи: декларация от М. Х., гражданка на Кралство Н. на английски, нидерландски и английски език, с която същата декларира, че има стабилни доходи и ще издържа племенницата си за целия ѝ престой на нейното пребиваване в Република България без да се прибягва до системата за социално подпомагане на България. Представено е извлечение от банкова сметка на М. Х. видно от която на 30.01.2025г. е получила заплата 5445.12евро с краен баланс по сметката към 31.01.2025г. 6282,27 евро. Апликанта е предоставил и копие от декларация от Лама М. и Х. М. и двете граждани на Сирийска Арабска Република за осигуряване на издръжката на сестра им в при престоя ѝ в Република България с извлечение от банкова сметка на Х. М. в Револют с наличност към 08.02.2026г. -7857,80евро и съответно банкова сметка на Лама М. отново в Револют към 07.08.2026г. с наличност -7556,29евро.

На 19.07.2026 г. е постановен оспорваният отказ за издаване на виза тип „Д“ от М. С., Завеждащ консулска служба определен за КДЛ в консулска служба при Посолство на Република България в Б., Л., по заявлението за издаване на виза тип „Д“. № ВЕУ26000204V/11.05.2026г. Като правно основание е отбелязано „чл. 10 ал.1 т. 9 и т.17 ЗЧРБ- „целта и условията на заявеното пребиваване не са доказани . В допълнителни забележки е посочено :че „апликанта не е в състояние да докаже законни, редовни, предвидими и достатъчни доходи, с които да покрива разходите по обучението и настаняването си. Н. доказателства, че лицето което се ангажира с финансовото подпомагане на престоя на кандидата, разполага със стабилни и предвидими средства, достатъчни за покриване на разходите за издръжка и обучение в България, без да се прибягва до системата на социалното подпомагане. Приложеното удостоверение от министерството на образованието и науката удостоверява, че апликантът е приет за учебната 2025/2026г. , която приключва - поради тази причина апликантът няма студентски права и няма да започне обучение.

Завеждащ консулска служба определен за КДЛ в консулска служба при Посолство на Република България в Б., Л.

От ответникът е представена заповед № 01/20.01.2025 г. на посланика в Посолство на Република България в Л., с което упълномощава М. С., втори секретар, Завеждащ консулска служба определен за КДЛ в консулска служба при Посолство на Република България в Б., Л., като компетентно длъжностно лице по съставянето, подписването и връчване на откази за издаване на визи. Посочено е, че при отсъствие на оправомощеното консулско длъжностно лице формулярите да се съставят, подписват и връчват от посланика.

В хода на съдебното производство е получено писмо от ДАНС рег. № 7800-02.09.2026г., с което уведомяват съда, че съгласувателната процедура по подаденото заявление з авиза е осъществена от С.-ДАНС, като по електронен път е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. Жалбоподателят не е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност, но било установено, че попада в хипотезата на чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ и изразеното отрицателно становище е тъй като е било установено, че представеното от кандидата удостоверение от МОН е за учебната 2025/2026г., която приключвала към момента на подаденото заявление. Като при извършен цялостен анализ на фактите и предвид, че лицето не е представило

доказателства за собствени средства за издръжка са повдигнати основателни съмнения относно реалната цел за пътуване на апликанта и че визата няма да бъде използвана по предназначение.

По делото са приети като писмени доказателства: Удостоверение от МОН от 04.02.2026г. Служебна бележка от Х.- С. от 06.02.2026г и Служебна бележка от Х.- С. от 08.05.2026г., Служебна бележка от Х. от 07.05.2026г. , че С. М. е приета за студент в Х.- С. и при записване през 2026/2027г. ще бъде настанена в Студентските общежития на Х., Извадки от кореспонденцията водена между пълномощник на жалбоподателя и Х., от която е видно, че С. М. има разрешение от ректора въпреки че не се е записал в срок, да не се изисква нова такса и нова процедура за признаване на дипломата . кореспонденцията е водена за периода 07-08.05.2026г.

Приети са и като доказателства по делото представени от жалбоподателя документи за семейна връзка между жалбоподателя и М. Х. -семеен граждански регистър – 2 броя, документи за семеен статус и трудова заетост и доходи на М. Х. и акт за брак с нейния съпруг, банкови извлечения от сметката на жалбоподателя за периода 10.08.2024 до 13.09.2026г. в превод на български език и оригинал; банкови извлечения и извършени трансакции от М. Х. към акаунти на жалбоподателката и нейните сестри.

По искане на жалбоподателя бяха снети гласни доказателства, чрез разпит на двама свидетели. Свидетелят М. Х. споделя, че познава С. М. от нейното раждане и има много близки отношения с майката на С. – нейна сестра, с която израснали заедно. След раждането на децата ги виждала много често, изпращала подаръци, и се грижи тях. Знае за намерението на племенницата си С. да продължи образованието си в България и го подкрепя. Наясно е с процедурата през която е минала С., относно това: как е протекъл визовият процес. Твърди, че е била в течение на целия процес стъпка по стъпка, заедно с нея, от подаване на заявлението за виза. Проследила е цялата кореспонденция с Университета. След като получили писмото за прием заедно започнали процеса по издаването на виза. Три месеца не получили отговор за определяне на дата, като опитвали в Ливанското Посолство, в Йорданското и не било възможно. Получили дата през май, за да отидат и да заявят молба за виза от името на С. М.. След два месеца С. изпратила запитване по ел. поща, за да разбере дали има някакво решение и пак не получили отговор. Обадили се по телефона но отговорът бил отрицателен. Споделя, че лично дала свои контакт при подаването на заявлението за виза на С. – служебен имейл и казала: че при нужда могат да се свържат с нея. Получила един имейл, в който я питали какъв е номерът на паспорта на С.. Г-жа Х. изпратила номера на паспорта и не последвал отговор. Свидетелят казва, че работи в Н. и получава нето 6 000 евро. Подпомага С. и семейството ѝ, като плаща университетските такси всеки месец, посещава С. и им дава пари на ръка. Декларирала е официално, че може да поеме издръжката на С.. Заявява, че може да подsigури минимума за издръжка на С. и това не би я затруднило, може да го подsigури дори и двукратно.

Свидетелят К. Т. Л. /К. Т. ЛИЧАК/: гражданин на Кралство Н., заявява, че е съпруг на М. Х.. Работил в С. през 1989 г. и там се запознал със семейството на С.. През 1999 г. приключил работата си там и тъй като в С. се срещнал със съпругата си, двамата в последствие решили да отидат да живеят в Н..По отношение на визовия процес за С. за България, изразява искрено изненадата си, че Министерството на образованието приема студенти и след това изведнъж те не са допускани да дойдат и да учат в страната. Твърди, че семейството му има достатъчна финансова възможност да издържа С. за нейното следване в България и за ежедневните ѝ разходи. Неговата съпруга я подкрепяла финансово постоянно и той е наясно с този факт. Финансово помагат и на сестрата на неговата съпруга и на други членове на семейството, когато имат нужда от пари, те се отзовавали финансово.

В съдебното производство е получено и становище от Дирекция „Миграция“ МВР - отрицателно

становище, което се основава на доводи, че тъй като учебната 2025/2026г. е приключила и получаването на виза „Д“ няма да е с основание, защото апликанта няма студентски права, както и че същата не разполага със собствени средства, като за издръжката си разчита на своята леля и на сестра си.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Първо отделение, 87-и състав обуславя следните правни изводи:

Оспореният акт е подписан от издателя си на 19.07.2026г., жалбата е подадена направо до АССГ на 25.07.2026г., поради което съдът приема, че същата е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от лице, адресат на оспорения акт - подлежащ на съдебен контрол, с право и интерес от оспорването му.

Видно от подаденото заявление, същото е за издаването на виза тип „Д“.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.

Съдът намира, че жалбата е допустима с оглед изискването на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като основно в случая засяга правото на образование, гарантирано като основно право по ЕКПЧ, с ратифицирания от Република България Протокол № 1 към нея. Жалбоподателят се позовава конкретно на засягане на това право, гарантирано в чл. 2 от Протокол 1 към ЕКПЧ. В този смисъл е и определение по адм. дело на ВАС на РБ по адм. дело № 8911/2025 на ВАС (в което се споделя становище, че с посочването от жалбоподателя на нарушение на чл. 2 от Протокол 1 към ЕКПЧ – право на образование не съществува забраната на чл. 10а ал. 4 от ЗЧРБ и отказът категорично подлежи на съдебен контрол). Оспореният отказ, постановен от българските власти, макар и спрямо лице, намиращо се извън територията на държавата страна по Конвенцията, попада в обхвата на защитата от ЕКПЧ, тъй като същата има действие в случая, в контекста на визовия контрол и защото се засяга правото на образование, гарантирано от чл. 2 на Протокол № 1 към ЕКПЧ. Протоколът е част от системата на основните права по Конвенцията и има същата юридическа сила като разпоредбите в основния ѝ текст. Противното разбиране, че правата от Протокол № 1 не са "основни" по смисъла на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, противоречи на системното тълкуване на Конвенцията и на трайната практика на ЕСПЧ, която третира правото на образование като основно (така К., В. М. and P. v. D., № 5095/71, решение от 7 декември 1976 г., L. Sahin v. T. [GC], № 44774/98, решение от 10 ноември 2005 г., Pomaryovi v. B., № 5335/05, решение от 21 юни 2011 г.). Позоваването от жалбоподателя на засягане на това право е достатъчно да задейства изключението за съдебен контрол и обуславя процесуалната допустимост на жалбата.

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество, жалбата е основателна.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е уреден в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната. Визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи (чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР).

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011

г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

В настоящия случай административният акт е подписан от М. С., втори секретар, Завеждащ консулска служба определен за КДЛ в консулска служба при Посолство на Република България в Б., Л., като компетентно длъжностно лице което да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР, съгласно Заповед № № 1/20.01.2025г. и съгласно министерска заповед № 95-00-26/16.01.2025г. относно лицата, които имат право да вземат решение за отказ за издаване на визи на основанията по чл.10 от ЗЧРБ и чл.32 т.1 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов Кодекс на Общността. Гореизложеното обосновава заключението, че оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ във връзка с чл. 34, ал. 5 във връзка с ал. 3 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /заповеди на Министъра на външните работи и на Посланика в Посолството на Република България – Л. поради което не е налице основание за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК.

В чл.10, ал.1 от ЗЧРБ са изрично и изчерпателно посочени основанията за отказ да се издаде виза на чужденец, като компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл.10, ал.1 от ЗЧРБ и чл.34 от НУРИВОВР. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Актът носи подпис на неговия издател и в него е указан редът за неговото обжалване. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част и конкретизирано заявлението за виза с посочената дата на подаване на заявлението на чужденеца, посочено е правното основание за издаването му (чл. 10 ал.1, т.9 и т.17 от ЗЧРБ), като в графа забележки е се съдържат фактическите и правните основания за издаването му, ясно е изразена и волята на органа, който го е издал, съгласно общата разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК. Посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 9 и т.17 ЗЧРБ, формирани са правни изводи.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция "Миграция" - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от НУРИВОВР, според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност". В случая становището от сектор „Миграция“ МВР е

отрицателно, а видно от писмото писмо от ДАНС от 03.09.2026г., няма данни и посочване жалбоподателят да е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност, поради което органът е бил длъжен да изложи конкретни и ясни мотиви относно постановения отказ за издаване на виза, като вземе предвид всички представени от кандидата документи относими към заявлението за издаване на виза.

Съгласно чл. 10а, ал. 2 ЗЧРБ при вземане на решение за отказ за издаване на виза оправомощените длъжностни лица са длъжни да уведомят писмено кандидата за виза за правното основание и за мотивите за решението. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК индивидуалният административен акт следва да съдържа фактически и правни основания. Изискването за мотивираност не се изчерпва с посочването на законова разпоредба, а предполага излагане на конкретните факти, които според органа осъществяват състава на приложената правна норма. Само при наличие на такива мотиви адресатът може да организира защитата си, а съдът – да провери законосъобразността на административната преценка.

Макар да съдържа горепосочените реквизити, настоящият съдебен състав счита, че оспорваният акт не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.9 и т.17 от ЗЧРБ. В това отношение са основателни доводите на процесуалния представител на жалбоподателя, че липсата на конкретни мотиви в отказът не позволява на жалбоподателя да разбере защо доказателствата ѝ не са кредитирани и разгледани в цялост.

С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав счита, че при липса на нарушения на компетентност, форма и процедура, административният орган е постановил отказа в противоречие с материалния закон и целта му.

В случая като основания за отказа са посочени правните основания по чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 17, от ЗЧРБ, като фактически съображения са възпроизведени общи формулировки –че „апликанта не е в състояние да докаже законни, редовни, предвидими и достатъчни доходи, с които да покрива разходите по обучението и настаняването си и представените от него доказателства са ненадежни доказателства, поради липса на доказателства, че ангажираните лица с финансовото му подпомагане за престоя на кандидата, разполагат със стабилни и предвидими средства, достатъчни за покриване на разходите за издръжка и обучение в България. Като е посочено, че апликанта няма студентски права.

Видно от разпоредбата на чл. чл.10, ал.1, т.9 от ЗЧРБ издаването на виза се отказва, когато апликанта няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане.

Неправилни са изводите на административния орган, че документите представени по преписката представляват ненадеждни доказателства за финансирането на жалбоподателя. Необоснован е и извода, че апликантът не е в състояние да докаже законни, редовни и предвидими доходи. Напротив, по делото са представени декларации от страна на трима близки роднини на апликанта, че ще осигуряват издръжката ѝ по време на престоя ѝ и обучението ѝ в Република България. Представени са доказателства за наличности по банковите сметки на деклараторите. Тези доказателства не са обсъдени в цялост от издателя на акта.

Непротиворечиви в това отношение са и свидетелските показания на двамата свидетели. Първият е лелята на жалбоподателката, за родствените връзки на която е представено

извлечение от семеен граждански регистър с дата на издаване на 12.03.2027г. видно от който майка на С. М. е ГХАДА Х. и второ извлечение от семеен регистър, видно от който ГХАДА Х. и М. Х. са сестри с баща А. и майка С.. По отношение на свидетеля М. Х. са представени доказателства, от които е видно, че на същата с кралски указ е предоставено нидерландско гражданство. От Удостоверение за трудова заетост на свидетеля от дата 01.09.2026г. се установява, че същата като служител на Н. експериънс полупроводници Н. ООД заема позицията Верификация на аналогови и смесени сигнали и получава заплащането си - месечно. Извлечение от спецификацията на получаваната заплата на свидетеля за месец август 2026г. показва, че получената заплата възлиза на нето 6053,58евро след направените удържки; за месец юли 2026г.- на 6117,12евро. Съответното извлечение е представено и за месец юни 2026г. с размер на заплатата - 6071,58евро.

Вторият свидетел съпругът на лелята на жалбоподателя, доказателство за което е представеният по делото формуляр В от извлечение от акт за сключен граждански брак на 27.12.2001г. в Р. между М. Х. и Л. К. Т. също потвърждава, че му е известен факта че съпругата му подпомага финансово постоянно жалбоподателката и нейното семейство.

Представено е извлечение от сметка в Национална ислямска банка на жалбоподателя, която към дата 13.09.2026г. е с наличност 4700 щатски долара. Видно от извлечение на сметката на С. Х. М. в Национална ислямска банка за периода 10.08.2024 до 13.09.2026г. е видно наличие на суми и постъпили преводи от заплата в размер на 7420 нови сирийски лири считано до месец 05.2025г. По делото е прието като доказателство и документ удостоверяващ завършена трансакция от 30.08.2026г. за получаване на пари в брой с получател С. М. на сума в размер на 299,98евро от изпращач М. Х., за трансакция от 30.06.2026г. за 303,99евро, трансакция от 29.06.2026г. за 304,02евро, от 24.05.2026г. за 303,99евро и на 14.05.2026г. за сумата от 101,99евро; от датата 24.04.2026г. за 303,99евро, от 15.03.2026г. за 100евро. Представени са плащания на семестриалните такси на сестрите на жалбоподателя от дата 30.03.2026г. на Лама М.-1750 евро и на 11.03.2026г. на Х. М.-1700евро изплатени от сметка в ABN A. от банкова сметка от Н..

Горното е непротиворечиво доказателство за осъществяваната от М. Х. издръжка относно жалбоподателя и доказва намерението, възможността и готовността на лелята на С. М. да я издържа при следването ѝ в Република България, както и реалния факт на осъществяваната издръжка, чрез превод на суми.

Относно изразените фактически съображения възпроизведени в оспорения административен акт, настоящият съдебен състав счита същите за недостатъчни и непълни. В отказите не е посочено кои конкретни документи са счетени за ненадежни, както и причината поради която е счетено, че при трите лица ангажирали се с издръжката на жалбоподателя не са в състояние да осигурят необходимата издръжка на С. М. по време на обучението ѝ и за престоя ѝ в България. Необсъден остава и факта защо при наличие на Служебна бележка, че С. М. е приета за студент в от Х.- С., специалност „Биотехнологии“, редовна форма на обучение за срок от 1 година за придобиване на образователно-квалификационна степен Магистър след висше образование и при записване за учебната 2026/2027г. ще бъде настанена в студентско общежитие на Х.- С. е счетено, че същата няма студентски права и няма да започне обучение, като е обсъдено само Удостоверението за прием на апликанта за учебната 2025/2026г. а не е взета предвид дадената на жалбоподателя възможност от висшето

учебно заведение, да се запише през учебната 2026/2027г.

По аргумент от Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС мотивите на административния акт могат да се съдържат и в документите от административната преписка, когато те са известни на адресата и са послужили при формиране волята на органа. Дори да се приеме, че мотивите на отказите следва да бъдат разглеждани във връзка с писмото на ДАНС и Становището от Дирекция „Миграция“ към МВР, това не води до различен извод. Писмото на ДАНС и становището на Дирекция „Миграция“ при МВР съдържат аналогични на изложените от издателя на отказа

По основанието по чл. 10, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ съдът приема, че не са установени конкретни факти, обосноваващи отказ вземайки предвид , че по делото е представена и застрахователна полица с №[ЕГН] на името на С. М..

В случая като правно основание за отказ на заявления вид виза е посочена и нормата на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Съгласно цитираната норма издаването на виза се отказва на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловено от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него. Административният орган е възприел за недоказани двете предпоставки, без да обсъди многобройните писмени доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза. Преписката не съдържа данни въз основа на какви информационни източници е формиран извода, че жалбоподателят не възнамерява да се обучава в българско ВУЗ и въз основа на какви доказателства се основават съмненията му за заобикаляне на визовия режим. Приложените към заявлението удостоверение № 04-11-3507/04.02.2022 г., от директора на дирекция „Висше образование“ в от Министерството на образованието и науката от 04.02.2026г. , че суха М. е приета за студент от зимен семестър на учебната 2025/2026г. в Х. – С., в специалност „Био технологии“ със срок на обучение 1 година с дължима такса за обучение 1500 евро; Служебна бележка от Х.- С. от 06.02.2026г. за това че е приета за студент за учебната 2025/2026г. и Служебна бележка от Х.- С. от 08.05.2026г. ,че при получаване на виза Д, същата ще бъде записана като студент в Х.-С. за учебната 2026/2027г. и Служебна бележка от Х. от 07.05.2026г. , че С. М. е приета за студент в Х.- С. и при записване през 2026/2027г. ще бъде настанена в Студентските общежития на Х.- С. , представляват официални удостоверителни документи, чиято доказателствена сила административният орган е следвало да зачете. Чрез тях жалбоподателят е доказал целта на заявеното пътуване – обучение във ВУЗ.

От данните по делото не се установяват конкретни факти, които да показват, че намерението на С. М. е различно от заявеното в заявлението за издаване на виза. Напротив от представената кореспонденция на жалбоподателя с висшето учебно заведение се установява, че същата вече е заплатила таксата за обучение в него и администрацията в лицето на ректора на Х.-С. е издал разрешение да не се изисква нова такса и нова процедура по признаване на дипломата ѝ. Предвид изложеното неясно остава, как е обоснован извода в становището на ДАНС и Дирекция „Миграция“, че визата няма да се ползва по предназначение и на издателя на акта и ще бъде без основание, че апликанта няма да започне обучението си. От представените със заявлението документи не може да се направи заключение за недостоверност на заявената цел на пребиваване в република България на апликанта, каквото е

констатирано и от административния орган, издал оспорения отказ.

Жалбоподателят е посочил и доказателства за условията на престоя си в Република България - удостоверение, че ще бъде настанен в общежитие на Х. - С.. От анализа на тези доказателства не става ясно, въз основа на какви доказателства и как е формиран извода на административния орган, че са налице основателни съмнения за заобикаляне на визовия режим. Преписката не съдържа данни въз основа на какви информационни източници е формиран и извода, че лицето в действителност не възнамерява да се обучава в българско ВУЗ. Напротив от формулировка в обжалвания отказ следва, че условията за издаване на исканата виза са изпълнени.

След запознаване с представените писмени доказателства по делото настоящият съдебен състав не намира основание за съмнения в тяхната автентичност, още повече, че ответникът не е ги е оспорил в хода на съдебното производство.

Изложеното обосновава извод за липса на мотиви за издаване на оспорения административен акт - отказ за издаване на виза вид "D". Нарушението на изискванията за форма на акта е съществено, тъй като пречатства както правото на защита на засегнатото от него лице, така и съдебния контрол за наличие на предвидените от материалния закон условия за отказ, поради което представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност по чл. 146, т. 2 от АПК.

Липсата на мотиви съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., което е задължително за съдилищата на основание чл. 130, ал. 2 от ЗСВ във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт.

В допълнение следва да се посочи, че съгласно тълкуването, дадено в решение на СЕС от 10 септември 2014 година по дело C-491/13 т.30 и сл., да се позволи на дадена държава членка да въвежда по отношение на приема на граждани на трети страни с цел образование, допълнителни условия към предвидените в членове 6 и 7 от Директива 2004/114, би било в противоречие с посочената в директивата цел да се насърчава мобилността на тези граждани. Поради това от общата структура и целите на Директива 2004/114 следва, че съгласно член 12 от нея държавите членки са длъжни да издадат разрешение за пребиваване с цел образование на кандидати, които отговарят на посочените в членове 6 и 7 от нея изисквания, доколкото тези разпоредби изчерпателно предвиждат както общите и специфичните условия, които следва да изпълнява кандидатът за разрешение за престой с цел образование, така и причините, които могат да обосноват отказ за приемането му. Освен това, подобно тълкуване на член 12 от Директива 2004/114 се потвърждава от предвидената в член 4, параграф 2 от директивата възможност държавите членки да приемат по-благоприятни разпоредби за лицата, за които тя се прилага. Да се приеме обаче, че на държавите членки може да се наложи да предвидят и други условия за приемане, различни от предвидените в Директива 2004/114, би довело до стесняване на условията за прием на тези лица, което противоречи на целта на посочения член 4, параграф 2. Вярно е, че Директива 2004/114 признава на държавите членки свобода на преценка при проверката на молбите за приемане. Следва обаче да се подчертае, че както посочва генералният адвокат в точка 49 от заключението си, свободата на действие, с която разполагат националните органи, се отнася единствено до условията, предвидени в членове 6 и 7 от тази директива, и във връзка с това до оценката на фактите, които са от значение, за да се определи дали условията, установени в посочените членове, са изпълнени, и по-специално дали приемането на гражданин на трета страна не се допуска поради причини, свързани с

наличието на заплаха за обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве. С оглед на това при подадена жалба срещу административния акт, в която се сочи нарушение на КЗПЧОС, съдът счита актът за издаден в противоречие с Директива 2004/114/ЕО на Съвета от 13 декември 2004 година относно условията за прием на граждани на трети страни с цел образование, ученически обмен, безвъзмездно обучение или доброволческа дейност. (В този смисъл е и практиката на ВАС, обективирана в Решение № 13434 от 29.10.2020 г. на ВАС по адм. д. № 5640/2020 г. и Решение № 1196 от 26.01.2018г., по адм. д. № 7375/2017г. на ВАС).

По изложените съображения се налага краен извод, че оспореният отказ за издаване на виза вид D за дългосрочно пребиваване е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 и т.5 от АПК, поради което следва да бъде отменен. Преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по заявление за издаване на виза от С. М. (S. M.), [дата на раждане] в Л., С., гражданин на Сирийска Арабска Република. С оглед на така установената материална незаконосъобразност на акта, при новото разглеждане на искането за издаване на виза административният орган следва да извърши преценка на релевантните обстоятелства и факти в контекста на приложението на ЗЧРБ. Органът трябва не само да установи фактите относно условията на престой, но трябва да анализира и представените по делото писмени доказателства в контекста на факта, че някои от тях са официални свидетелстващи документи, които докато не бъдат оборени по надлежния ред имат материална доказателствена сила. Доказателствената тежест за установяване на всички относими факти и обстоятелства, съгласно чл. 170, ал. 1 АПК, е на административния орган.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат сторените от него в производството разноски. Следва обаче да бъде посочено, че искане в жалбата и в открито съдебно заседание за присъждане на разноски по делото от страна на жалбоподателя и на неговият процесуален представител не е направено, както и не представен списък на разноските по делото, нито по делото са представени договор за правна защита и съдействие и документи за извършено плащане, поради което същите не следва да бъдат присъждани на жалбоподателя.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 87 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ за издаване на виза вид тип „D“, издаден от М. С., Завеждащ консулска служба определен за КДЛ в консулска служба при Посолство на Република България в Б., Л., по заявление за издаване на виза № ВЕУ26000204V, подадено на 11.05.2026г. от С. М. (S. M.), [дата на раждане] в Л., С., гражданин на Сирийска Арабска Република, притежаваща паспорт № N015197823 – номер на издаване 009-22-1000297.

ИЗПРАЩА преписката на Завеждащ консулска служба определен за КДЛ в консулска служба при Посолство на Република България в Б., Л. за ново произнасяне по заявление за издаване на виза № ВЕУ26000204V, подадено на 11.05.2026г. от С. М. (S. M.), [дата на раждане] в Л., С., гражданин на Сирийска Арабска Република, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: